

Full diocesà

2 d'abril del 2017

p5 – La creu de Lampedusa serà a Montserrat i a la catedral de Vic

p6 – Augmenten les declaracions de la renda a favor de l'Església

Dies de Passió

S'acosten els dies de la Passió del Senyor i l'oració col·lecta d'aquest V Diumenge de Quaresma, antigament anomenat Diumenge de Passió, ens recorda que va ser l'amor el que va moure el Fill a lliurar-se a la mort per la salvació del món.

Actualment, les fèries d'aquesta setmana, sense deixar de ser quaresmals, tenen alguns matisos propis que preparen ja la Setmana Santa. Per exemple, en algunes hores canòniques es poden usar els himnes de Setmana Santa. Això recorda l'antic temps litúrgic de Passió, en què l'Església considerava els dolors del Redemptor les dues setmanes anteriors a Pasqua.

El costum de cobrir les creus des d'avui fins al Divendres

Sant es pot conservar, com veiem en la fotografia. Aquesta tradició ha rebut diverses interpretacions. Una és penitencial: els penitents públics eren expulsats de l'església durant la Quaresma i, més endavant, quan es va suprimir la penitència pública, es va tapar l'altar amb l'anomenada «cortina de Quaresma» per a fer entendre als fidels que sense penitència no poden arribar a la visió de Déu. També ens recorda que Jesús es va amagar per protegir-se de les pedres (Jn 8,59), que durant la Passió Crist va ocultar la seva divinitat o com a senyal de dol i de buidor.

Escriu dom Guéranger: «La creu desapareix sota un vel. Ara s'aparta de nosaltres per fer més viva la nostra esperança i més sincera la nostra contrició.»

«Jo sóc la resurrecció i la vida. Els qui creuen en mi, encara que morin, viuran»

Diumenge V de Quaresma / Cicle A

Lectura de la profecia d'Ezequiel

Això diu el Senyor Déu: «Mira, poble meu, jo obriré els vostres sepulcres, us en faré sortir i us faré entrar en el territori d'Israel. Llavors, poble meu, quan obriré els vostres sepulcres i us en faré sortir, sabreu que jo sóc el Senyor. Us infondré el meu esperit i recobrareu la vida, i us deixaré en el vostre territori. Llavors sabreu que jo, el Senyor, ho he anunciat i ho he complert.» Diu el Senyor Déu.

(37,12-14)

Salm responsorial

Són del Senyor l'amor fidel i la redempció generosa.

(Salm 129)

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

Germans, els qui viuen d'acord amb les mires naturals no poden agradar a Déu. Però vosaltres no viviu segons les mires naturals sinó segons les de l'esperit, perquè l'Esperit de Déu habita en vosaltres, i si algú de vosaltres no tingués l'Esperit de Crist, no seria de Crist. Però si Crist està en vosaltres, encara que el cos hagi de morir per culpa del pecat, com que sou justos, l'Esperit és la vostra vida. I si habita en vosaltres l'Esperit d'aquell que va ressuscitar Jesús d'entre els morts, també, gràcies al seu Esperit que habita en vosaltres, aquell que va ressuscitar el Crist d'entre els morts donarà la vida als vostres cossos mortals.

(8,8-11)

Lectura de l'evangeli segons sant Joan

En aquell temps, [caigué malalt un home que es deia Llätzer. Era de Bet-Hània, el poble de Maria i de la seva germana Marta. Maria era la qui, més endavant, unguí el Senyor amb perfum i li eixugà els peus amb els cabells. Llätzer, el malalt, era el seu germà.] Les dues germanes enviaren a dir a Jesús: «Senyor, aquell que estimeu està malalt.» Jesús, en sentir això, digué: «Aquesta malaltia no és mortal; és per a donar glòria a Déu: el Fill de Déu en serà glorificat.» Jesús estimava Marta i la seva germana i Llätzer. Després de rebre la notícia de la malaltia, es quedà encara dos dies al lloc on era. Després, passats aquests dies, digué als deixebles: «Tornem a Judea.» [Els li digueren: «Rabí, fa poc que els jueus us volien apedregar, i ara hi torneu?» Jesús contestà: «La claror del

dia dura dotze hores. Els qui caminen de dia no ensopeguen, perquè veuen la claror d'aquest món, però els qui caminen de nit sí que ensopeguen, perquè els manca la claror.» Després afegí: «Llätzer, el nostre amic, s'ha adormit; vaig a despertar-lo.» Els deixebles li digueren: «Senyor, si s'ha adormit, es posarà bo.» Jesús es referia a la seva mort, però els deixebles es pensaven que parlava del son ordinari. Llavors Jesús els digué clarament: «Llätzer és mort. M'alegro de no haver estat allà; serà en profit vostre, perquè cregueu. Però ara anem-hi.» Tomàs, el Bessó, digué als seus companys: «Anem-hi també nosaltres, morirem amb ell.»] Quan Jesús arribà, ja feia quatre dies que Llätzer era al sepulcre. Marta, quan va saber que Jesús arribava, sortí a rebre'l. Maria es quedà a casa. Marta digué a Jesús: «Senyor, si haguéssiu estat aquí, el meu germà no s'hauria mort. Però fins i tot ara jo sé que Déu us concedirà tot el que li demaneu.» Jesús li diu: «El teu germà ressuscitarà.» Marta li respon: «Ja sé que ressuscitarà quan tothom ressusciti el darrer dia.» Li diu Jesús: «Jo sóc la resurrecció i la vida. Els qui creuen en mi, encara que morin, viuran, i tots els qui viuen i creuen en mi, no moriran mai més. Ho creus, això?» Ella li diu: «Sí, Senyor: Jo crec que vós sou el Messies, el Fill de Déu que havia de venir al món.» (11,1-45)

«Jo crec que vós sou el Messies, el Fill de Déu que havia de venir al món»

Esperar contra tota esperança

Jean Hakolimana, prev.

L'observació que a Jesús li fa Marta, la germana del difunt Llätzer, és una representació de l'esperança humana amenaçada pel fracàs i pel desengany. Diu a Jesús: *Senyor, ja es descompon; fa quatre dies que és mort*. Abans que ella, la seva germana Maria ja havia fet una observació en el mateix sentit: *Senyor, si haguéssiu estat aquí, el meu germà no s'hauria mort*. En ambdós casos, la resposta de Jesús es manté ferma: *Si creus, veuràs la glòria de Déu*. Les dues germanes, responent a la invitació de Jesús, es llancen en el combat de creure l'impossible. La seva obediència es veu recompensada quan, contra tot pronòstic, el seu germà Llätzer respon a la crida de Jesús.

Maria i Marta ens representen a tots els creients. Esperem, però la realitat de la vida diària posa a prova la nostra esperança, quan es perfila a l'horitzó la possibilitat d'un desengany o del fracàs. És que l'esperança és una aposta molt arriscada, tan arriscada que humanament pot semblar un sense-sentit. En això justament rau la seva força. Perquè s'alimenta en una font que sobrepassa l'home, en Déu. L'esperança ens enforteix de tal manera que fins i tot des de l'abisme, allà on la possibilitat de ser escoltats és nul·la, ens atrevim a cridar al Senyor (Salm). Creure ens capacita per a veure allò que cap ull no ha vist: la glòria de Déu. Recolzant-nos en la seva fidelitat, podem esperar fins i tot des del sepulcre, tal com ens hi convida la primera lectura. És a dir, no solament quan el fracàs planeja com una possibilitat, sinó quan sembla ja una realitat irreversible.

La imatge

A un costat, l'amic Llätzer, que havia mort. Despertat suara del sepulcre, encara va faixat amb la mortalla; els fossers aparten la llosa. Retroba les germanes, Marta i Maria, que havien demanat la vida per a ell. A l'altre, Jesús, que, després de pregar al Pare, és qui l'ha tornat a la vida. Aquesta és la seva missió: donar vida. A la creu donarà la seva vida per tots.

La resurrecció de Llätzer (1306). Giotto di Bondone

Lit. hores: Setmana I

3 dilluns

—Sant Ricard, bisbe (1197-1252)
—Santa Teòdosia, màrtir
Daniel 13,1-9.15-17.19-30.33-62 /
Salm 22 / Joan 8,1-11

4 dimarts

—Sant Plató, abat (*814)
Nombres 21,4-9 / Salm 101 /
Joan 8,21-30

5 dimecres

—Sant Vicenç Ferrer, prevere
(1350-1429)
Daniel 3,14-20.91-92.95 / Salm
Daniel 3,52.53.54.55.56. /
Joan 8,31-42

6 dijous

—Sant Guillem, abat (*1202)
Gènesi 17,3-9 / Salm 104 /
Joan 8,51-59

7 Divendres

—Sant Joan Baptista de la Salle,
prevere (1651-1719)
Jeremies 20,10-13 / Salm 17 /
Joan 10,31-42

8 dissabte

—Sant Amanci, bisbe (*446)
Ezequiel 37,21-28 / Salm Jeremies
31,10.11-12ab.13. / Joan 11,45-56

9 diumenge de Rams / Cicle A

—Santa Casilda, verge
Isaïes 50,4-7 / Salm 21 / Filipencs
2,6-11 / Mateu 26,14-27,66

Atén i cuida: atenció a persones al domicili

Redacció

El dia 3 de març es va celebrar la cloenda del curs d'atenció a la gent gran al domicili –curs realitzat del novembre del 2016 al febrer del 2017– amb el lliurament de diplomes a les setze dones participants provinents de Càritas Arxiprestal de Vic i de les Càritas de Roda de Ter i de Manlleu. El curs ha estat organitzat per la mateixa Càritas Arxiprestal de Vic i Càritas Diocesana i ha tingut una durada de 187 hores.

La formació que han rebut les participants en el curs són les competències necessàries per al treball a la llar i la cura de la gent gran, les característiques i necessitats de l'atenció socio sanitària de les persones dependents, la millora de les capacitats físiques i primers auxilis, entre altres. El

curs també incloïa pràctiques formatives realitzades en diferents residències geriàtriques de Vic i Roda.

El curs ha comptat amb el suport econòmic del Programa Operatiu subvencionat pel Fons Social Europeu.

XIII
FESTIVAL BBVA DE
MÚSICA RELIGIOSA
DE VIC

Del 7 al 15 d'abril de 2017
www.musicareligiosavic.cat

LA PIETAT
SANT DOMÈNEC
I EL CARME

Ajuntament de Vic

Fundació Antiga Caixa
Manlleu

BBVA CX

La creu de Lampedusa arriba per Setmana Santa

Serà amb els joves a Montserrat i a la catedral de Vic

El primer viatge del papa Francesc fora de la diòcesi de Roma fou a l'illa de Lampedusa. Un viatge sorpresa, als extrems confins d'Itàlia, enmig d'aquell Mediterrani en què els abismes s'han transformat en tomba per a milers d'infants, dones i homes en fuga de la guerra i de la misèria. Aquell viatge va ser concebut com a conseqüència de les notícies sobre l'enèsima embarcació enfonsada. Neix del dolor i de la compassió per aquelles morts.

Arran d'aquell viatge, un fuster de l'illa, Franco Tuccio, va construir una creu amb les restes de fusta de les embarcacions d'emigrants que havien arribat a l'illa siciliana. Aquesta creu, de 2,8 m x 1'5 m i 60 kg de pes, va ser beneïda l'any 2014 pel mateix papa Francesc a la plaça de Sant Pere, amb el desig que la creu viatgi arreu.

Aquesta creu la tindrem a la nostra diòcesi de Vic els primers dies de Setmana Santa, del 10 al 12 d'abril. El seu recorregut serà el següent:

Dilluns Sant: Viacrucis Jove a Montserrat. Així, doncs, els nois i noies que cada any participen massivament en el camí de la creu, podran pregar a redós de la muntanya santa amb la creu de Lampedusa.

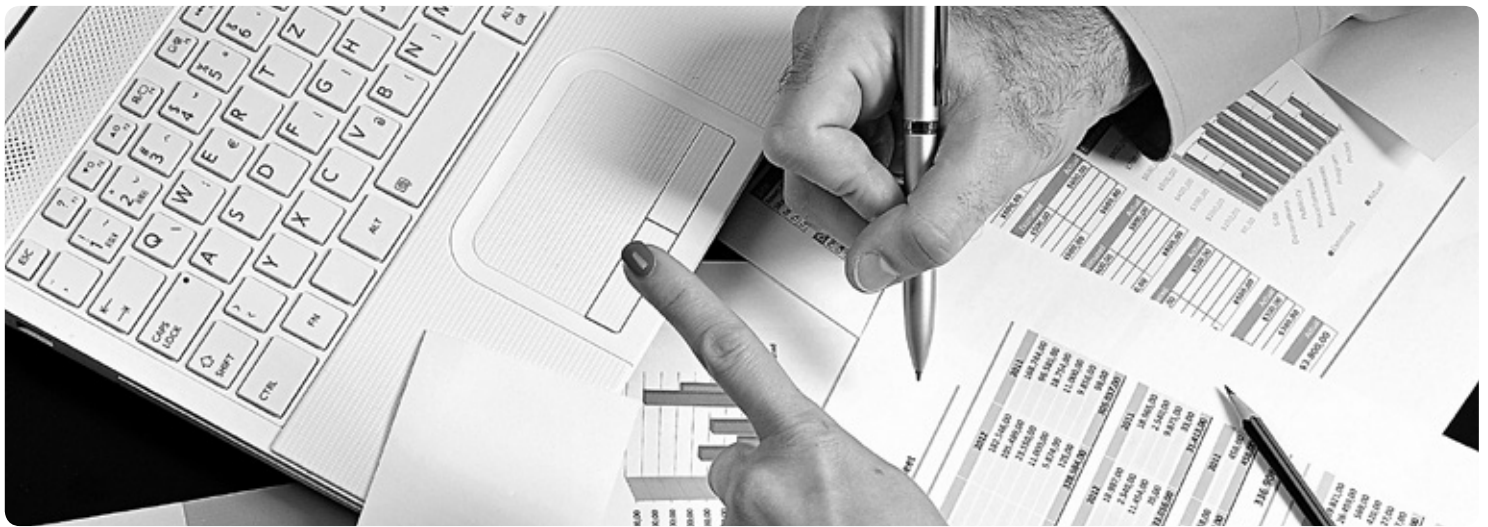
Dimarts Sant: Catedral de Vic. Cal destacar la centralitat que tindrà la creu en la celebració penitencial que es farà a

la nostra catedral a les set del vespre.

Dimecres Sant: Restarà al presbiteri de la catedral perquè tothom qui ho desitgi pugui adorar-la en silenci orant.

La creu de Lampedusa ens recorda el dolor viscut a les perifèries. I ens convida a sortir de nosaltres mateixos per anar cap a les perifèries, no sols les geogràfiques, també les existencials: les del misteri del pecat, les del sofriment, les de la injustícia, les de la ignorància, les del sense-sentit i la indiferència religiosa, les de qualsevol misèria. I així, des de l'amor crucificat, poder abraçar i consolar, plorar i eixugar les llàgrimes.

Ens recorda la
tragèdia dels
refugiats al
Mediterrani

Augmenten les declaracions de la renda a favor de l'Església

La Conferència Episcopal Espanyola (CEE) ha presentat les dades de l'assignació tributària registrades a favor de l'Església catòlica en la declaració de la renda del 2016. Aquesta declaració correspon als ingressos percebuts pels contribuents en el 2015. Les dades més rellevants són les següents:

En la declaració del 2016 creixen tant el nombre de declarants que marquen la X com el percentatge de declaracions a favor de l'Església catòlica.

El nombre de declaracions en les quals es marca la X a favor de l'Església augmenta un any més: 55.841 declaracions més en el 2016.

Són ja 7.347.612 declaracions amb assignació a l'Església. Tenint en compte les declaracions conjuntes, podem estimar que 9 milions de contribuents marquen la casella.

El percentatge de declaracions a favor de l'Església s'incrementa fins a arribar al 34,93%.

Des del començament del sistema d'assignació tributària (2006) ha augmentat el nombre de declaracions amb assignació a l'Església catòlica en més de 864.000.

El 60% dels assignants de l'Església catòlica van marcar també simultàniament la X de finalitats socials.

Ricardo Blázquez, reelegit president de la CEE

El cardenal Ricardo Blázquez ha estat reelegit president de la Conferència Episcopal Espanyola i el cardenal Antonio Cañizares ha estat triat com a nou vice-president, en l'assemblea que va tenir lloc els dies 13 i 17 de març.

En el Comitè Executiu per al trienni 2017-2020 hi ha Mons. Joan Josep Omella, arquebisbe de Barcelona; Mons. Joan Enric Vives, arquebisbe d'Urgell, és president de la Comissió Episcopal de Seminaris i Universitats; i Mons. Enric Benavent, bisbe de Tortosa, és president de la Comissió de la Doctrina de la Fe.

Entre els temes tractats per l'episcopat hi hagué la situació de l'ensenyament de religió, la renovació dels estudis als seminaris, la preparació del pròxim sínode sobre els joves, el canvi de data de la jornada de Germanor, les intencions per a l'Apostolat de l'Oració 2018 i la dissolució de l'associació de sacerdots de l'OCSHA.

L'article

La família, escola d'amor

Josep Maria Rovira Marsal

En un món necessitat de convivència pacífica, la família es converteix en principal protagonista per a la construcció de la pau. És la pau i l'amor de les famílies el que portarà la pau al món. L'home no pot viure sense estimar, i enlloc com en la vida familiar no pot aprendre a estimar i a donar-se generosament, perquè res no mou tant a estimar com sentir-se estimat.

La família és una comunitat de persones on regna l'estimació gratuïta, desinteressada i generosa. L'estimació mútua entre els esposos es perllonga en l'estimació als fills. En la família les persones s'estimen pel que són, no pel que valen, serveixen o són útils. La família ens l'estimem, no perquè sigui la millor, sinó perquè és la nostra. En el si de la família els seus components s'estimen a pesar dels seus defectes, s'estimen amb els seus defectes. És un afecte resistent a la decepció, que no depèn del que es rep a canvi, i, per tant, és el més pur de tots els afectes.

En la família les persones s'estimen pel que són, no pel que valen, serveixen o són útils

Això converteix la família en una escola permanent d'amor. Si es comporta com la comunitat d'amor que és, i hi tenen lloc la comprensió, la tolerància, el tracte afectuós i la solidaritat recíproca, tots els seus membres aprenen a conviure en pau i són capaços de transmetre aquesta convivència pacífica i harmònica a la societat. Així el món semblarà bo i la primera reacció serà, també, estimar-lo. És la manera d'orientar l'esperit cap a la generositat i no cap al ressentiment. Aquesta sensació només la tindrà qui s'hagi sentit envoltat d'afecte i estimació des dels primers anys. En el si de la família és on es creen les arrels afectives.

Totes les relacions familiars han d'estar impregnades per l'amor. Cal crear un clima afectiu en la vida familiar i disposar de temps per a compartir vivències, tenint en compte que tant o més que la quantitat de temps que hi podem dedicar s'ha de valorar la qualitat que s'estableix. Quan un fill se sent estimat de veritat pels seus pares confia plenament en ells, perquè comprèn que volen el millor per a ell.

Res del que passa a algun dels membres de la família no ha de ser aliè als altres: el suspens o l'aprobat d'una assignatura, la feina, els aniversaris, els problemes... Compartir la vida és signe d'amor, i fer-ho en el si de la família permetrà que cadascú es trobi submergit en un ambient en què no solament l'estimen a ell, sinó que tots s'estimen entre si.

El llibre

Atrapados en la Revolución Rusa

Helen Rappaport

**Editorial Palabra. 480 pp.
24,50 euros.**

«Atrapats en la Revolució Russa» (1917), de la qual enguany es commemora el centenari, és el magistral relat de Helen Rappaport sobre el seu esclat a través de testimoniatges directes deixats per ciutadans estrangers que van viure el drama en primera persona.

L'autora del best-seller «Les germanes Romanov» es basa en un valuós material, en gran part inèdit, per a portar-nos fins a l'acció: poder veure, sentir i viure la Revolució com els va succeir a un grup de persones que, de sobte, es van sentir atrapades en un Petrograd (antiga Sant Petersburg) convuls.

La base del llibre són els dietaris i notes personals de molts periodistes, diplomàtics, banquers, infermeres que van viure in situ els esdeveniments que van canviar la història de Rússia.

Glossa

Pot haver-hi autèntica Quaresma sense confessió?

Romà Casanova, bisbe de Vic

El camí quaresmal, fet de pregària, dejuni i almoïna, és un camí de conversió. La conversió que neix de l'escolta de la Paraula de Déu; no una conversió, des de les nostres idees i projectes, sinó emmirallant-nos en la Paraula que brolla del cor de Déu i vol de nosaltres vida d'autèntics fills de Déu, en la llibertat que el seu Fill i el nostre Redemptor ens ha conquerit al preu de la seva sang preciosa. Recordem aquelles paraules de l'apòstol sant Jaume: *No us limiteu a escoltar la paraula, que us enganyaríeu a vosaltres mateixos: l'heu de posar en pràctica. Els qui s'emmirallen en la Llei perfecta que ens fa lliures i la retenen, no l'escolten per no pensar-hi més, sinó que la compleixen i són feliços de practicar-la (1,22.25).*

La conversió demana el reconeixement del que no hem fet d'acord amb la voluntat de Déu. En una paraula, la conversió demana el reconeixement que som pecadors. Però, com ja sabem molt bé, la gràcia de la conversió, que ens fa reconèixer el pecat, al mateix temps ens porta a la certesa de l'amor misericordiós de Déu. Gràcies siguin donades al Senyor perquè ens fa reconèixer el nostre pecat i ensems la tendresa de la seva misericòrdia gua-

ridora! Què seria de nosaltres, pobres pecadors, sense la misericòrdia divina! Recordem aquella comparació: tal com és una gota de tinta en l'oceà, és el nostre pecat en la immensitat de la misericòrdia del nostre Déu.

El fill petit de la paràbola del pare misericordiós (cf. Lc 15,11-31), en adonar-se de la seva misèria, lluny de la casa del pare, reconeix el seu pecat i del seu cor brolla la petició de perdó, confessant el seu error: *Pare, he pecat contra el cel i contra vos. Ja no mereixo que em diguin fill vostre (21).* L'anada vers el pare i la seva confessió humil li van fer experimentar la misericòrdia: el pare no sols perdona, sinó que li retorna la dignitat de fill i fa una festa. El sagrament de la confessió no és una simple anada a la bugaderia a rentar la roba; demana el nostre cor de fills que, davant l'amor del Pare, reconeixen els seus pecats. La misericòrdia brolla del cor de Déu en el reconeixement humil dels nostres pecats amb el penediment i la confessió humil i sincera dels nostres pecats davant el confessor, ministre de la misericòrdia divina. ¿Deixarem passar aquesta Quaresma sense experimentar la misericòrdia divina en el sagrament de la confessió? Déu no ho vol. I nosaltres?

